

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

La triple vinguda del Senyor

Advent significa «adveniment», ens explica un manual litúrgic, i quatre diumenges abans de la festa de Nadal comença l'any litúrgic amb aquest temps de preparació al triple adveniment de Jesús: en el misteri de l'Encarnació, en les nostres ànimes per la gràcia, i al darrer dia com a Jutge. L'Església vol que en les setmanes d'Advent reproduïm en els nostres cors aquells sentiments de desig i esperança, de santa impaciència i fervor, amb què els antics patriarques esperaven la vinguda del Messies.

Aquesta idea precisa sobre la significació espiritual i ascètica de l'Advent que ens porta la litúrgia, és ben adient a aquesta bella interpretació de la

vida religiosa de la humanitat: la història del món en la seva essència es resumeix en aquests mots: *El Crist ve* (període que va de la caiguda d'Adam a Nadal); *el Crist ha vingut* (període evangèlic); *el Crist tornarà* (període que va des de l'Ascensió fins a la fi dels temps).

L'Advent és temps també d'una certa penitència; en l'Edat Mitjana en deien la Quaresma de Nadal. Per això en les misses pròpies de l'Advent s'usa el color morat, s'hi suprimeix el *Glòria*, etc. Però la litúrgia de l'Advent no és tan severa com la de Quaresma: no se suprimeix el crit joïós de l'*Al·leluia* i els textos canten bellament la proximitat del Redemptor.

Diumenge I d'Advent | Cicle A

Lectura del llibre del profeta Isaïes (2,1-5)

Paraules revelades a Isaïes, fill d'Amós, sobre Judà i Jerusalem.

Als darrers temps s'alçarà ferma la muntanya del temple del Senyor al cim de les muntanyes i per damunt dels turons. Totes les nacions hi afluiran, hi aniran tots els pobles dient: «Veniu, pugem a la muntanya del Senyor, al temple del Déu de Jacob, que ens ensenyi els seus camins i seguim les seves rutes, perquè de Sió en surt l'ensenyament, de Jerusalem, l'oracle del Senyor.»

Ell posarà pau entre les nacions i apaivagarà tots els pobles, forjaran relles de les seves espases i falçs de les seves llances. Cap nació no empunyarà l'espasa contra una altra, ni s'entrenaran mai més a fer la guerra. Casa de Jacob, veniu, caminem a la llum del Senyor.

Salm responsorial (Salm 121)

Quina alegria quan em van dir:

«Anem a la casa del Senyor.»

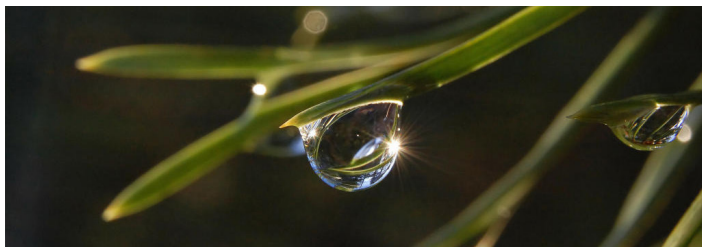
Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (13,11-14a)

Germans, sigueu conscients dels moments que vivim. Prou de dormir; ja és hora d'aixecar-nos. Avui tenim la salvació més a prop nostre que quan vam abraçar la fe. S'acaba la nit i el dia s'acosta. Despullem-nos de les obres pròpies de la fosca, revestim-nos l'armadura del

combat a plena llum. Comportem-nos dignament com a ple dia. Fora l'abús de menjar i beure, fora els plaers i les impureses, fora les renyines i les enveges. Que el vostre vestit sigui Jesucrist, el Senyor. Però de la carn, no us en preocupeu ni satisfieu els seus desigs.

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu (24,37-44)

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles: «Quan vindrà el Fill de l'home, passarà com en temps de Noè. Els dies abans del diluvi tothom continuava menjant i bevent i casant-se, fins que Noè hagué entrat a l'arca. No s'havien adonat de res quan els sorprengué el diluvi i se'ls endugué tots. Igual passarà en l'adveniment del Fill de l'home. Si hi hagués llavors dos homes plegats al camp, potser l'un fóra pres i l'altre deixat; si hi hagués dues dones molent plegades, potser l'una fóra presa i l'altra deixada. Vetlleu doncs, perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor. Estigueu-ne segurs: si el cap de casa hagués previst l'hora de la nit que el lladre vindria, no s'hauria adormit ni hauria permès que li entressin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.»

«Que el vostre vestit sigui Jesucrist» | Mn. Marc Majà i Guiu

Cada temporada acostuma a tenir associat un tipus determinat de roba: més càlida o menys, més formal o més informal, més sofisticada o més funcional... De fet, el tipus de vestimenta té un efecte visual tan fort que fins i tot s'ha convertit en un dels trets més clars per a poder distingir en quin període de l'any ens trobem (roba escolar, roba d'estiu, roba esportiva d'hivern...).

Amb l'inici de l'any litúrgic ocorre una cosa semblant. Sant Pau ens proposa un canvi rotund en el vestir: «despullem-nos de les obres pròpies de la fosca, revestim-nos l'armadura del combat en plena llum». I, finalment, és encara més explícit: «que el vostre vestit sigui Jesucrist».

Advent és temps de preparació en espera del naixement del Messies. I aquesta preparació esperança por-

ta un vestit associat: el del despulament de les obres de la fosca i del revestiment amb l'armadura del combat. Si hi ha armadura, és que cal protegir-se. Si hi ha combat, és que cal lluitar. En efecte, durant les quatre setmanes d'Advent cal protegir-se de la tebiesa (que ens empeny subtilment a viure superficialment aquesta preparació) i de la temptació (que pretén fer-nos creure en uns messies que són fets «a gust del consumidor»). Al mateix temps, durant les quatre setmanes d'Advent cal lluitar, ja que, sense actitud interna de combat, la voluntat es debilita fins a quedar reduïda pràcticament a no res.

Comencem, doncs, l'Advent d'enguany revestits de Jesucrist: sí, posant-nos ja, des del primer dia, el vestit d'Aquell a qui esperem.

Un nou Advent | Romà Casanova, bisbe de Vic

L'Any de la Fe ha conclòs posant la mirada en Jesucrist, Rei de l'Univers. La mirada posada en Crist és la font de la vida autènticament cristiana. *Tinguem la mirada fixa en Jesús, el qui ens ha de guiar pel camí de la fe i el qui la porta a la plenitud* (12,2), ens diu l'autor de la carta als Hebreus, i en la mateixa carta trobem l'afirmació: *Jesucrist és el mateix ahir i avui i pels segles* (13,8). Iniciem aquest diumenge un nou any litúrgic amb el temps d'Advent. I al nostre bisbat, seguint el Pla Diocesà de Pastoral, volem posar en aquest curs una mirada especial en els nostres sants i beats diocesans. Els sants ens ajuden a viure en l'esperança pròpia del cristià.

Els sants han viscut sempre com Moisès, com si veiessin l'invisible, res no els desanimava, sempre disposats a emprendre accions noves, llançats a l'aventura del seguiment de Crist i del servei dels homes, per difícils que fossin els temps. Els sants han estat sempre, malgrat la seva feblesa i malgrat les dificultats, els qui van tenir la mirada àmplia de la fe, que obre el cor a l'esperança. Els nostres sants, fets de la nostra mateixa «pasta», van saber posar la mirada en Crist, de qui ve la llum capaç d'il·luminar del tot la vida humana.

Crist és la plenitud del temps i del món. Per això els cristians sabem que som en els darrers temps, el temps de Jesucrist, mort i ressuscitat, en l'espera del seu adveniment a la fi dels segles. Aquest

temps, perquè és de Crist, és el temps de l'Església, és el nostre temps.

Com viure aquesta plenitud de Crist? Alguns ens volen enganyar amb promeses apocalíptiques immponents. *D'aquell dia i d'aquella hora, ningú no en sap res, ni els àngels del cel ni el Fill, sinó tan sols el Pare* (Mt 24,36), diu Jesús. Aquestes paraules de Crist exclouen del cor del cristià la por com a actitud en l'espera de Crist. No podem acceptar «revelacions» privades que encongeixen el cor i el priven de la confiança en el Pare. Crist és la Paraula definitiva del Pare i en ell ho tenim tot. Tot el que diguem de més prové del maligne. La confiança en Déu, el Pare, en el Fill, la seva Paraula, i en l'Esperit Sant que actua en l'Església, guardant la memòria viva de la Paraula de Jesús, són senyals de vida en Crist, de viure en el temps de Crist.

Ens cal viure el temps de l'Església en l'esperança activa. L'esperança ens demana la conversió contínua de posar la mirada en Crist, per a deixar-nos afaïçonar pel seu amor, envers el Pare i tots els homes. Els sants que ens han precedit van viure donant en cada moment la resposta a les necessitats concretes dels germans, no parant-se en complantes, ni en actituds condemnatòries dels altres, sinó posant la mirada en Jesús, el qui ha de venir gloriós, el qui va venir humil a Betlem, el qui ve contínuament a nosaltres, com un pobre trucant a la porta del nostre cor (cf. Ap 3,20).

Agenda litúrgica de la setmana

13 ■ Diumenge I d'Advent / Cicle

A. Sant Eloi, bisbe (580-660).

Lectures: Isaïes 2,1-5 / Salm 121 / Romans 13,11-14a / Mateu 24,37-44

Litúrgia de les hores: Setmana I

14 ■ Dilluns. Sta. Bibiana, màrtir (s. IV).

Lectures: Isaïes 4,2-6 / Salm 121 / Mateu 8,5-11

15 □ Dimarts. Sant Francesc Xavier, prevere jesuïta (1506-1552).

Lectures: Isaïes 11,1-10 / Salm 71 / Lluc 10,21-24

16 ■ Dimecres. Sant Joan Damasce, doctor (ss. VII-VIII).

Lectures: Isaïes 25,6-10a / Salm 22 / Mateu 15,29-37

17 ■ Dijous. Sant Sabas, abat (439-532). Sant Maur, màrtir (†283).

Lectures: Isaïes 26,1-6 / Salm 117 / Mateu 7,21.24-27

18 ■ Divendres. Sant Nicolau, bisbe (ss. III-IV). Sant Pere Pasqual, màrtir (1227-1300).

Lectures: Isaïes 29,17-24 / Salm 26 / Mateu 9,27-31

19 □ Dissabte. Sant Ambròs, bisbe i doctor (339-397).

Lectures: Isaïes 30,19-21.23-26 / Salm 146 / Mateu 9,35-10,1.6-8

20 □ Diumenge. La Concepció Immaculada de Santa Maria Verge.

Santa Ester (llibre del s. II aC).

Lectures: Gènesi 3,9-15.20 / Salm 97 / Efesis 1,3-6.11-12 / Lluc 1,26-38

Meditació d'Advent | Benet XVI

Déu sempre ve

«Anuncieu als pobles: Déu ve, el nostre Salvador.» A l'inici d'un nou cicle anual, la litúrgia convida l'Església a renovar el seu anunci a tothom i el resumeix en dues paraules: «Déu ve.» Aquesta expressió tan sintètica conté una força de suggestió sempre nova.

Aturem-nos un moment a reflexionar: no usa el passat —Déu ha vingut— ni el futur —Déu vindrà—, sinó el present: «Déu ve.» Si hi parem esment, es tracta d'una acció que sempre té lloc: està passant, passa ara i passarà una vegada més. En qualsevol moment, «Déu ve».

El verb «venir» es presenta com un verb «teològic», fins i tot «teològal», perquè diu alguna cosa de la naturalesa mateixa de Déu. Anunciar que «Déu ve» significa, per tant, anunciar simplement el mateix Déu, a través d'un dels seus trets essencials i significatius: és el «Déu-que-ve».

Crida als creients a despertar-se

L'Advent convida els creients a prendre consciència d'aquesta veritat i a actuar-hi coherentment. Ressona com una crida profitosa que té lloc amb el passar dels dies, de les setmanes, dels mesos: Desperta't! Recorda't que Déu ve! No va venir ahir, no vindrà demà, sinó avui, ara! L'únic veritable Déu, el Déu d'Abraham, d'Isaac i Jacob no és un Déu que està en el cel, desinteressant-se de nosaltres i de la nostra història, sinó que és el Déu-que-ve.

És un Pare que no deixa mai de pensar en nosaltres, respectant totalment la nostra llibertat: desitja trobar-nos, visitar-nos, vol venir, viure enmig de nosaltres, romandre en nosaltres. Aquest «venir» es deu a la seva voluntat d'alliberar-nos del mal i de la mort, de tot allò que impedeix la nostra veritable felicitat; Déu ve a salvar-nos.

La vinguda oculta del Senyor

Els Pares de l'Església observen que el «venir» de Déu —continu i, per dir-ho així, connatural amb el seu mateix ésser— es concentra en les dues principals vingudes de Crist, la de la seva Encarnació i la del seu retorn gloriós a fi de la història. El temps d'Advent viu entre aquests dos pols. En els primers dies se subratlla l'espera de l'última vinguda del Senyor. En apropar-se Nadal, prevaldrà per contra la memòria de l'esdeveniment de Betlem, a fi de reconèixer-hi la «plenitud del temps». Entre aquestes dues vingudes n'hi ha una ter-

cera, que sant Bernat anomena «intermèdia» i «oculta»: té lloc en l'ànima dels creients i tendeix una espècie de pont entre la primera i l'última.

Una espera inscrita en la humanitat

La litúrgia de l'Advent subratlla que l'Església dona veu a aquesta espera de Déu profundament inscrita en la història de la humanitat, una espera sovint sufocada i desviada cap a direccions equivocades. Cos místicament unit a Crist Cap, l'Església és sagrament, és a dir, signe i instrument eficaç d'aquesta espera de Déu. D'una forma que només ell coneix, la comunitat cristiana pot abreuja la vinguda final, ajudant la humanitat a sortir a l'encontre del Senyor que ve. I això ho fa primer de tot, però no solament, amb la pregària. Les «bones obres» són essencials i inseparables a la pregària, com recorda l'oració d'aquest primer diumenge d'Advent, amb la qual demanem al Pare Celestial que susciti en nosaltres «la voluntat de sortir a l'encontre de Crist, amb les bones obres».

Des d'aquest punt de vista, l'Advent és més adequat que mai per a convertir-se en un temps viscut en comunió amb tots aquells —i gràcies a Déu són molts— que esperen un món més just i més fratern.

Aquest compromís per la justícia pot unir en cert sentit els homes de qualsevol nacionalitat i cultura, creients i no creients. Tots, de fet, estan animats per un anhel comú, encara que sigui diferent per les seves motivacions, cap a un futur de justícia i de pau. La pau és la meta a la qual aspira tota la humanitat!

Restauració de l'Església

Tots hem contemplat els efectes formidables d'una bona restauració d'una obra o d'un edifici: hom pot gaudir novament de la bellesa i el color d'aquella realitat, que havia estat oculta o poc manifesta per la pols i la brutícia que, amb el temps, havia acumulat.

I vet aquí uns dels grans objectius del Concili Vaticà II: l'*aggiornamento* o renovació de l'Església. El Concili no es proposa una altra Església, sinó l'Església de Jesús, amb tot el seu color i tota la seva bellesa.

L'Esperit Sant, el gran restaurador

Desenganyem-nos: el principal artífex de la restauració de l'Església és l'Esperit Sant. Per tant, apartem els protagonistes! És Déu mateix qui, des del si de la seva Església, la vivifica. Déu és fidel, perquè és amor. Per això santifica els membres de l'Església. Ho fa amb la seva Paraula, gràcies a la qual ens crida, ens convoca en Jesús i ens acompanya dia a dia esdevenint el Camí. Ho fa sobretot amb el gest, és a dir, amb els sagraments anomenats de la iniciació cristiana: el baptisme, que en Crist ens fa fills de Déu Pare i alhora membres del seu cos i que és renovat pel sagrament de la reconciliació; la confirmació, que ens enrobusteix la gràcia baptismal; l'Eucaristia, cos de Crist, que ens alimenta. Ho amb una multitud de dons i carismes, fent de la pluralitat i la diversitat una gran simfonia de santedat, és a dir, de vida divina.

Així, doncs, l'Esperit Sant aboca la llum que és Crist sobre l'Església, de tal manera que aquesta —i, per tant, cada un de nosaltres— mostri enmig del nostre món el rostre de Crist.

El nucli de la reforma del Vaticà II: la vocació universal a la santedat

I si ens endinsem en el Concili Vaticà II, en el seu nucli hi trobarem una de les claus de comprensió de tot el Concili: el capítol V del text sobre l'Església porta per títol «La vocació universal a la santedat». Cada vegada s'ha pres més consciència de la centralitat d'aquesta invitació del Concili a tots els fidels, sigui quina sigui la seva situació. Ras i curt: el baptisme porta inscrita la necessitat de ser sant, això és, de respondre amb tota la vida a la crida que Déu ens fa a viure com a fills de Déu en totes i cada una de les circumstàncies de la vida. Per què? Molt senzill: la relació amb Déu és una relació d'amor. I no es pot estimar a mitges. És més, descobrir la crida a ser sants, a viure plenament el baptisme, és descobrir el camí de la felicitat.

Emmirallant-nos en Jesús, que va viure trenta anys fent vida quotidiana, ens adonem que totes i cada una de les circumstàncies de la vida són el lloc on Déu ens espera. El Concili parlarà, doncs, de santificar-se en el matrimoni, en el treball, en la pobresa... i recordarà el deure de ser sants als fidels laics, als preveres, als religiosos, als bisbes... Diferents camins, diferents dons, cridats a seguir Jesús en el seu àmbit, és a dir, a ser sants.

El que Déu, des del món, ens demana avui: sigueu sants!

Tot plegat ho resumeix magistralment el beat Joan Pau II: «Es pot dir que precisament aquesta crida universal a la santedat ha estat la consigna fonamental confiada a tots els fills i filles de l'Església per un Concili convocat per a la renovació evangèlica de la vida cristiana. Aquesta consigna no és una simple exhortació moral, sinó una insuprímible exigència del misteri de l'Església» (*Sobre la vocació i missió dels laics*, 16). El pecat, la mediocritat, amb la consegüent pèrdua d'hàbits i valors, estan al sotabosc de la crisi d'Occident d'avui. Nosaltres hem de ser les mans de Déu enmig del nostre món. I això vol dir ser sants. El papa Francesc ens hi urgia recentment: «Els sants no són superhomes ni han estat perfectes. Són com nosaltres, com cada un de nosaltres, són persones que abans d'adquirir la glòria del cel han viscut una vida normal, amb alegries i penes, cansaments i esperances. [...] Ser sants no és un privilegi d'uns pocs, com qui ha rebut una gran herència. Tots nosaltres, en el baptisme, hem rebut l'herència que ens permet de ser sants» (1-11-2013).

Els sants il·luminen la clausura diocesana de l'Any de la Fe

La diada plujosa i fosca del diumenge 17 de novembre no va deslluir la clausura diocesana de l'Any de la Fe, una celebració a la catedral de Vic en què coincidien diverses motivacions: el Dia de la Catedral i Jornada Diocesana, l'inici d'aplicació del nou curs del Pla Diocesà de Pastoral i l'acció de gràcies per les beatificacions de màrtirs que han nascut o treballat al nostre bisbat.

Protagonisme dels testimonis dels sants i beats

Al matí, Mn. Norbert Miracle, rector del Seminari Interdiocesà i canonge de Tarragona, va dirigir una ponència sobre la santedat al Seminari. A la tarda, a la catedral, el bisbe Romà concelebrava una solemne eucaristia, acompanyat per desenes de sacerdots, alguns d'ells relacionats amb els nous beats màrtirs. La litúrgia, de color blanc, i amb les lectures i les oracions de la solemnitat de Tots Sants. El temple va quedar pràcticament ple, s'hi feren presents fidels vinguts d'arreu de la diòcesi. Un grup de diverses parròquies va reforçar la part musical amb els seus cants.

La processó d'entrada fou encapçalada per relíquies dels sants de la diòcesi, portades per diversos fidels, mentre era cantada una llarga lletania amb els sants de l'Església i els sants i beats fills del bisbat. Després de la salutació inicial, es va donar pas a la lectura de trets biogràfics de tots els màrtirs beatificats recentment a Tarragona relacionats amb la nostra diòcesi. Mentre es realitzava la lectura, pel passadís central de la catedral —envoltat per unes grans «palmes» en al·lusió al martiri— s'anaven portant relíquies o roses per cada màrtir, i col·locant un ciri davant el seu retrat. Al fons del presbiteri s'hi van col·locar tots els seus retrats, que, acabada aquesta presentació, van quedar il·luminat pels ciris, simbolitzant la llum que es desprèn del seu testimoniatge. Per tal de completar aquesta notícia, reproduïm a continuació alguns fragments de l'homilia episcopal:

Els sants ens parlen de bellesa, de fecunditat i d'amor

«Els sants manifesten la glòria de Déu. La victòria de l'amor de Déu. Manifesten que la vida viscuda amb Déu i des de Déu és plena de bellesa profunda, de fecunditat generosa, d'amor atent. Els sants són la glòria de la nostra Església. Els sants i beats de Vic són la nostra glòria, perquè ens manifesten que l'amor de Déu no ens abandona mai i que en ells es manifesta la vitalitat de la fe, la fortalesa de l'esperança i l'eficàcia de la caritat.

»A la nostra diòcesi és vigent el Pla Diocesà de Pastoral sobre la santedat. *Sigueu sants!*, és el lema d'aquest quinquenni pastoral. I no em canso de repetir que, en aquest temps del pla pastoral sobre la santedat, el Senyor ens ha fet el do de dues canonitzacions de fills de la nostra diòcesi, sant Francesc Coll i santa Carme Sallés, i, en el tram final, el do de la beatificació de 522 màrtirs dels anys trenta del segle XX a Espanya, i d'aquests, trenta beats màrtirs nostres.

Els sants eren com nosaltres

»Ser sants és possible. Ells no han estat homes i dones extraordinaris, en el sentit que el món entén. Ells eren com nosaltres, eren de la mateixa carn i sang que nosaltres. Ells eren febles com nosaltres. Ells lluitaven per viure en fidelitat. Ells queien com nosaltres. Però ells ens ensenyen que la seva fortalesa era la confiança en Déu. Ells es van deixar fer per Déu. Ells van saber acollir l'amor misericordiós de Déu que no cessa de brollar del cor obert de Crist a la creu. Ells, en els moments clau de la seva vida, van obrir del tot el cor a Déu. No van mirar enrere ni van enyorar res. Van posar la mirada en Jesús, i en ell van tenir la força i la valentia per a poder vèncer el món.

No hem de tenir por de ser sants

»El que sí que hem de témer de la nostra vida és la mediocritat en el seguiment de Crist: voler acomodar-nos al món i als seus criteris, al pensament dominant que vol prendre la llibertat dels fills de Déu. El papa Francesc en un dels seus missatges de Twitter

diu: "Els sants són persones que pertanyen del tot a Déu. No tenen por de ser menyspreats, incompresos, marginats." La santedat és vèncer la por del que diran, de com em judicaran, de què pensaran. Però això sols és possible si ens deixem conquerir per Déu, si ens deixem enamorar per ell, si deixem que la nostra vida es vagi transformant cada dia.

Santedat i evangelització van unides

»L'Any de la Fe ens ha portat ha redescobrir que la santedat i l'evangelització estan íntimament unides. Solament si deixem que la nostra vida es transformi cada dia més, des de la fe; és a dir, si deixem que l'Esperit Sant ens vagi transformant més i més en fills de Déu, podrem comunicar d'una manera creïble la nostra fe cristiana als nostres germans que viuen en el desert de la buidor interior, del sense sentit de la vida.»

Fe d'errates suplement del Full de la Diada de Germanor

Col·lecta germanor: Faltava incloure-hi Castellet, Sant Vicenç 164,50 €.

Total Germanor Parròquies i Esglésies: 36.158,44 €.

TOTAL GERMANOR: 39.408,44 €.

TOTAL FONS COMÚ: 354.563,65 €.

Esglésies tancades i la visita al Santíssim | Pedro Trevijano

Papa Francesc: *Quan anem pel carrer i ens trobem davant d'una església tancada sentim que això és estrany, perquè una església tancada no s'entén. De vegades ens donen explicacions que no són tals, són pretextos, són justificacions, però en realitat si l'església està tancada la gent no hi pot entrar. I encara pitjor, el Senyor que és a dins no pot sortir.*

Fa molt pocs dies un amic meu va morir sobtadament en ple carrer. Gràcies a un testimoni presencial, s'han pogut reconstruir els seus últims moments: [...] va entrar en una església que hi ha just al davant a fer una visita al Santíssim; quan va sortir de l'església i abans de travessar el carrer va quedar fulminat per un infart. Per a la família evidentment li fou de gran consol saber que l'última acció del seu ésser estimat va ser visitar Jesús, mentre no puc per menys d'imaginar-me el somriure entre irònic i afectuós de Jesús quan el va veure entrar a l'església: «Ara em véns a visitar uns pocs minuts. Dins de pocs minuts, encara no ho saps, em visitaràs per sempre i et quedaràs per sempre amb mi.»

Joan Pau II en la seva encíclica *Ecclesia de eucaristia* escriu: «Hi ha llocs on es constata un abandó gairebé total del culte d'adoració eucarística» (núm. 10). Quan ens queixem de la descristianització galopant,

aquí n'hi ha una de les causes, però també un dels grans remeis: restaurar aquest magnífic costum. Hem d'intentar, amb les degudes precaucions pels robatoris, tornar a obrir amb més freqüència les esglésies, perquè la gent pugui fer-se present davant el Santíssim. I on, com en moltes ciutats, hi ha bastantes esglésies obertes moltes hores, cal insistir als nostres fidels que tornin a visitar el sagrari [...].

Benet XVI, en la seva exhortació apostòlica *Sacramentum caritatis*, ens diu: «Per això, a més de convidar els fidels a trobar personalment temps per a estar en oració davant el Sagrament de l'altar, demano a les parròquies i a altres grups parroquials que promoguin moments d'adoració comunitària.» I en el número següent es preocupa de l'adequada col·locació del sagrari en les nostres esglésies, perquè, «en efecte, això ajuda a reconèixer la presència real de Crist en el Santíssim Sagrament» (extret de *Infocatólica*).

Sagrari barroc. MM Carmelites Descalces de Baeza (Jaén)

Llibres | Bernardette no nos engañó

Autor: Vittorio Messori

Les aparicions de Maria a Bernadeta Soubirous van provocar en el segle XIX un extraordinari debat intel·lectual sobre els miracles i la presència de Déu i el sobrenatural en el món. La Bernadeta va ser sotmesa a una exhaustiva investigació i a durs interrogatoris tant per part de les autoritats eclesiàstiques com de les civils, aquestes últimes arribant fins i tot a la persecució oberta.

Messori, com en totes les seves obres, s'acosta als fenòmens de la fe amb la raó pura per descobrir els motius de credibilitat que porten a concloure que aquella noia deia la

veritat. Des de llavors, Lurdes de França ha estat testimoni de centenars de conversions i de 69 curacions considerades oficialment com a miraculoses, l'última l'any 2013.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60